

**I skellet mellem tolkning og fortolkning
Et forsøg på at deklare stednavnetolkninger**

Gammeltoft, Peder

Published in:
NORNA-Rapporter

Publication date:
2015

Document version
Peer-review version

Document license:
[Ikke-specificeret](#)

Citation for published version (APA):
Gammeltoft, P. (2015). I skellet mellem tolkning og fortolkning: Et forsøg på at deklare stednavnetolkninger. *NORNA-Rapporter*, 91-1, 207-219.

NORNA-rapporter 91 – Bind 1

Navne og skel

– Skellet mellem navne

Rapport fra Den femtende nordiske navneforskerkongres
på Askov Højskole 6.–9. juni 2012

Redigeret af Birgit Eggert og Rikke S. Olesen under medvirken af Bent Jørgensen

NORNA-förlaget

Uppsala 2015

NORNA-RAPPORTER 91

Navne og skel – Skellet mellem navne

Rapport fra Den femtende nordiske
navneforskerkongres på
Askov Højskole 6.–9. juni 2012

Bind 1

Redigeret af Birgit Eggert og Rikke S. Olesen
under medvirken af Bent Jørgensen

With summaries in English or German

NORNA-FÖRLAGET
UPPSALA 2015

I skellet mellem tolkning og fortolkning

– Et forsøg på at deklarerer stednavnetolkninger

PEDER GAMMELTOFT

Alle navneforskere har vel oplevet at ikke-fagfolk og kolleger fra andre discipliner enten ikke forstår hvad en stednavnetolkning rent faktisk betyder – eller slet og ret går hen og mistolker tolkningen. Visse anvendere af stednavnetolkninger synes ydermere at navneforskernes tolkninger er så tilfældige, usystematiske eller uanvendelige at deres egne ideer om stednavne og deres ophav bliver fremført som lige så troværdige.

Naturligvis kan navneforskernes tolkninger af stednavne være ufuldstændige eller fejlagtige, det skulle være yderst mærkeligt andet. Og desuden er ikke-faglige stednavnetolkninger heller ikke noget hyppigt forekommende fænomen. Og det er heller ikke det der er det centrale for dette oplæg. Nej, derimod er omdrejningspunktet hvordan vi tolker, og ikke mindst hvordan vi *formidler* tolkningen. For kun ved at spille med åbne kort om præmisserne bag tolkningen, kan vi sikre at tolkningen også bliver forstået. Med andre ord: *Hvordan angiver vi hvad som er rene tolkninger, og hvad som er navneforskerens fortolkning af stednavnet?*

Men hvordan skelner man mellem tolkning og fortolkning? Lad os se på definitionerne i *Ordbog over det danske Sprog* (ODS):

- **tolke:** (2.1) (søge at) give (klart, sandt) udtryk i ord for noget dunkelt, hidtil uforstået, ved at gøre det til genstand for undersøgelse, udforskning oln.; gøre begribelig, forståelig; udlægge; udtyde. (ODS bd. 24, 135)
- **fortolke:** (2) give en forklaring, udredning ell. udtydning af (noget). (ODS bd. 5, 986)¹

¹ Opslagene kan med fordel søges på <http://ordnet.dk/ods>.

Ordbogen definerer det at tolke med at give et klart og sandt udtryk for noget ellers uforståeligt, hvorimod fortolkningen mere har karakter af en forklaring af et fænomen. Der er ikke nogen entydig grænse mellem de to termer, og det vil der heller ikke være i denne artikel. Men generelt tager jeg samme definitionsstandpunkt som ovennævnte ordbog: En stednavnetolkning er en sikkert belagt udredning af det sproglige ophav, hvorimod en stednavnefortolkning er en forklaring af hvad et stednavns ophav kan være ud fra, i hovedsagen, ikkesproglige kriterier, såsom analogi med andre stednavne med samme nutidige form eller sammenlignelige historiske former, det omkringliggende landskab samt gængse, etablerede antagelser.

Mange stednavnetolkninger præges samtidig af en indforståethed på et eller flere plan, enten det rent formelle eller på det tolkningsmæssige plan, en indforståethed der gør det svært at gennemskue tolkningsmotiveringen og dermed sikkerheden af tolkningen. På nogle områder, som det vises på de følgende sider, gør indforståetheden desuden at et stednavns ophav helt lades være usagt – noget som selvsagt må være frustrerende for ikke-fagfolk at læse. For os navneforskere kan et givet stednavns ophav være helt indlysende da vi har uddannelsen, værktøjerne og erfaringen til at dechifrere oprindelser uden det store besvær. Men det har lægfolk ikke, og hvis vi ikke tager dem med i vores overvejelser vil vi miste relevans for størstedelen af befolkningen (og derfra er der ikke langt til nedlæggelse af faget).

I det følgende vil jeg anvende eksempler fra både danske og skotske stednavnetolkninger. De danske stammer fra serien *Danmarks Stednavne*, medens de skotske er fra et pilotprojekt hvor jeg selv har forestået tolkningerne – som eksempel på hvordan man kunne deklare tolkning og tolkningsmotivering.

Stednavnetolkningens præmisser

Stednavnetolkning har i det store hele ikke ændret sig siden navneforskningens første år, hvor tolkningsmetoden som Oluf Rygh og hans *Norske Gaardnavne* især var eksponent for endnu i dag nyder fuld anvendelse. Dog er der over de sidste godt og vel hundrede år tilkommet flere redskaber (især ikkesproglige) der kan anvendes i forbindelse med betydningsfastlæggelsen, ligesom vor generelle viden om stednavne og deres væsen som helhed er ganske meget større end da. Men selve tolkningshåndværket er som helhed det samme og godt beskrevet i *Stednavneforskning* 1, s. 47–162. I hovedtræk gør man

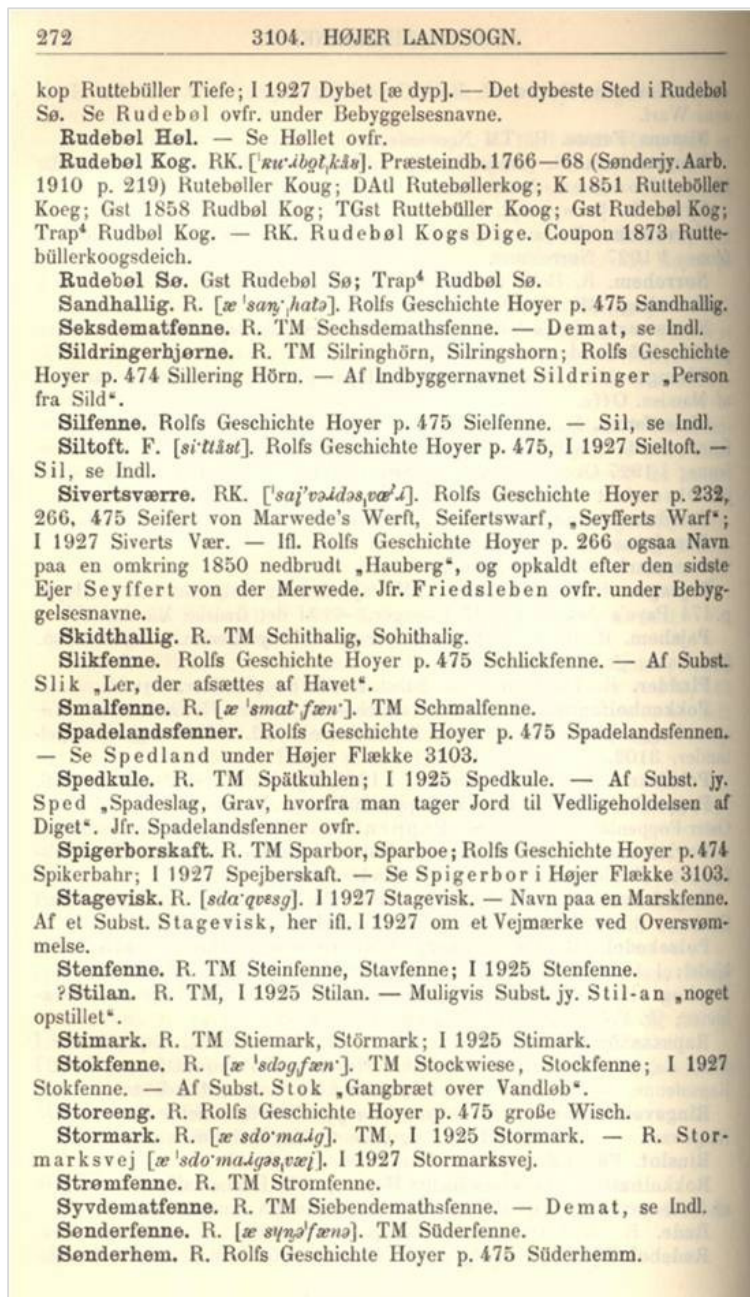
følgende: Man tager et stednavn, indsamler alle tilgængelige former af navnet fra historiske kilder og indsamlede udtaler. Herefter vurderes stednavnets samlede sproglige materiale, og formelle muligheder i kraft af ord- og navneidentifikation uddrages. Slår den rent sproglige tolkning ikke til, må man inddrage navnetypologi og ikke-sproglige forhold for at sandsynliggøre usikre momenter. Herefter er det blot at fastlægge navnets betydning – enten på delelement eller som samlet størrelse.

Der ligger – groft sagt – ikke mere i en stednavnetolkning end selve håndværket kombineret med en solid sproglig baggrund. Derfor skulle man tro at det ikke er så svært at beskrive hvordan man har ræsonneret sig frem til et stednavns tolkning – men oftest er dette ikke angivet. Faktisk synes den faste ramme for tolkningen at have den modsatte effekt – alle tolker på samme måde, derfor ved navneforskere hvordan man er kommet frem til en tolkning og hvad et stednavns betydning er, uanset hvor implicit den er. Men kan man blot antage at alle navneforskere kan gætte hvordan man er kommet frem til en tolkning? Og hvad med anvendere af stednavne uden for de snævre faggrænser, hvordan skal de kunne vide hvad der menes når det ikke står klart hvordan man har tolket et navn – og måske endda ikke brudt sig om at komme med en tolkning af hele stednavnet? Det korte svar er: Det kan vi heller ikke!

Indforståethed på det formelle plan

I især de ældre bind af *Danmarks Stednavne* prægtes mange af tolkningerne af at enten være meget mangelfuldt tolket eller slet og ret ikke tolket. Eksempelvis er der i *Danmarks Stednavne*, bind 5, Tønder Amt (1933), s. 272 (se figur 1), ikke mindre end 27 stednavneopslag. Af disse har 12 (44,4 %) ingen tolkning overhovedet:

Rudebøl Sø	Storeeng
Sandhallig	Stormark
Skidthallig	Stormarksvej
Smalfenne	Strømfenne
Stenfenne	Sønderfenne
Stimark	Sønderhem

Figur 1. Side 272 i Tønder Amts-bindet af *Danmarks Stednavne* (1933).

Der er her hverken tale om tolkning eller fortolkning – det er bare stednavne opremset med historiske og samtidige former. På sin vis kan man forstå udgivernes tanker bag om dette. Flere af disse navne, fx *Rudebøl Sø*, *Storeeng* og *Stormark* behøver måske ikke den store tolkning, da elementerne der indgår i navnene enten er almindelige ord og velkendte stednavne (der dog har skiftet skrivemåde til *Rudbøl*). Men når elementer som *hallig* og *fenne* der ikke har nogen almen anvendelse i dansk i dag, indgår i navnene, kan det virke underligt at de overhovedet ikke kommenteres. Herudover henvises der i tolkningsdelen til et af navnene alene til et andet navn i samme ejerlav.

Resten (55,6 %) indeholder så en hel eller delvis tolkning af navnet, fx:

Spedkule. R. TM Spätkuhlen; I 1925 Spedkule. — Af Subst. jy. Sped „Spadeslag, Grav, hvorfra man tager Jord til Vedligeholdelsen af Diget“. Jfr. Spadelandsfener ovfr.

Som det ses fra eksemplet, er navnets første led tolket, men ikke sidste led, hvilket er typisk for de tidlige *Danmarks Stednavne*-udgivelser. Det antages fra den tolkende navneforskers side at et eller flere elementer er så almene at de umiddelbart forstås af læseren. Da *Danmarks Stednavne* er en videnskabelig publikation, kan man naturligvis forudsætte en vis grundviden, men det er næppe mange forundt at løbe rundt med et katalog over det sønderjyske ordforråd fra første halvdel af det 20. århundrede. Derudover tager man ikke højde for at navnetolkningerne også generelt har lang levetid, hvorfor mange 'selvklare' elementer i 1930'erne ikke kan forudsættes at være kendt få årtier senere. Så her fejler den ovenstående tolkning formelt på at den ikke bringer en fyldestgørende (for)tolkning af navnet. Som udenforstående læser ender man højst med at være oplyst på et svagt højere plan, men risikerer egentlig at være mere forvirret end i udgangspunktet.

I de senere år er dette dog generelt blevet klart forbedret og normalt angives navnets alle led, som eksemplet fra *Danmarks Stednavne* bind 24 (2001 s. 191), viser:

Borup, forsv. lb. 15/3 1407 (1552 EGøyesJb 310) Borrup gade; 6/7 1458 (1552 EGøyesJb 306) Borrup fang; 1552 EGøyesJb 310 Borrup gade; MK 1791, MK 1791 (1805) Borrup Gade. — Som påvist af Kousgård Sørensen i DSÅ I 107 ff. indeholder forleddet sandsynligvis et ældre navn på Bavelse Sø. Sønnavnet, der også indgår i bebyggelsesnavnet Bavelse og i naturnavnet Bobjerg, må antages at være et oprindeligt *Bāghi, med forkortelse af vokalen

til *Baghi. Navnet skal rimeligvis knyttes til det meget sparsomt belagte adjektiv gl̥da. bāgh, hvis betydning må antages oprindelig at angive, at noget er besværligt. Sønnavnet her kunne antages at sigte til den smalle, besværlige passage ved Rejnstrup Holme (jfr. DSÅ I 110). Om efterleddet torp se indl.

Hér er der meget lidt at komme efter, alle de formelle muligheder afsøges og der gives betydningsforklaringer, eller henvisning dertil direkte i teksten. Hér er altså tale om en egentlig tolkning, der sagligt og præcist griber fat i stednavnets bestanddele og underkaster dem en sproglig og sproghistorisk vurdering. Alligevel gives der ikke noget bud på hvad navnet som helhed betyder. Dette griber noget ud over den traditionelle tolkningsmetode i stednavneforskning, nemlig udsøgningen af navnets enkeltbestanddele og deres betydning. Men en samlet navnetolkning vil være af meget stor nytte for ikke-fagfolk, i og med at navnetolkningen er sammenfaldende med stednavnets formmæssige helhed – dvs. *Borup* = ”Udflytterbebyggelsen ved søn *Baghi (nu Bavelse Sø)”. Grunden til at navneforskningen generelt har afholdt sig fra at foretage tolkninger af stednavnes samlede betydningsindhold er sandsynligvis at det ofte kan være svært at afgøre det præcise betydningsforhold mellem et stednavns bestanddele, hvorfor en sådan tolkning i højere grad beror på selve tolkerens *opfattelse* af stednavnets betydning, altså tilnærmelsesvis en *fortolkning* af stednavnet og dets oprindelige betydning. Og det har man generelt fundet for uvidenskabeligt, om end det forekommer i enkelte tilfælde i *Danmarks Stednavne* hvor man har anset det for nødvendigt at forklare særligt mærkelige navne. I Bent Jørgensens populærvidenskabelige værk *Danske Stednavne* (2008) er det faktisk sædvanen at angive både betydningen af navnets enkeltbestanddele samt navnets samlede betydning:

Glorup Sv. (hgd.). 1390 Glothorp. FL mandsnavn gl̥da. *Gl̥i, EL torp ►.
”Gl̥is udflytterbebyggelse” (s. 96).

Den lille tilføjelse af en samlet betydning giver en ekstra dimension til stednavnetolkning – den giver et bud på hvad der har været navngiverens mening med navnet i udgangspunktet. Da de fleste ord i udgangspunktet er flertydige, kan det være ret så svært altid at vide hvad der præcist var navnets samlede betydning. Af den grund angiver Bent Jørgensen også at der er tale om ”den betydning navnet kan antages at have haft, da det blev udmøntet” (Jørgensen 2008 s. 6).

De ovenstående eksempler på indforståede tolkninger har at gøre med *hvad* der formidles af selve tolkningen, og er noget der i hovedsagen tilhører de tidlige stednavneudgaver – i alt fald i Danmark. I takt med den stigende digitalisering i navneforskningen er dette noget som der med tiden kan rettes op på – både for almenhedens skyld, men også for fremtidens navneforskere.

Indforståethed på det tolkningsmæssige plan

Værre står det til med den slags tolkninger hvor tolkningsresultatet ikke stemmer overens med det man umiddelbart kan skønne ud fra eksempelvis de anførte kildeformer, hvilket Tåstrup i Hellested sogn på Stevns er et eksempel på (Danmarks Stednavne bd. 16 s. 71):

Tåstrup, lb. [GK tÅ+strcb, LW tÅ+sdrcl]. 23/11 1385, 1386 eller 1391 ? Rep udat. 359 Thorsterp; 29/6 1389 (vid. 1400) Thorsterp; 29/6 1389 (vid. 1410), RJB o. 1400 Thorstorp; 23/11 1402 (c. 1500) Torstrop; 19/5 1435 Thorstorp; 6/7 1458 (1552 EGøyesJb) Tostrup; 15/7 1479 Torstørp; 23/7 1507 Tostrup; 1/4 1509 Tasterop; Reg c. 1525 i torstrvpe; KancReg 21/11 1540 Thostrup; LR 1555 y tostrvp; SSL 1567 y Thaastrup; KronSk 4/9 1586 Thostrup; LR 1595 Thostrup, Thosterup; Mandt 1596 Tholstrup; M 1664 Taastrup; Prl 1667 Torstrup; M 1688, DAtl, VSK Orig, M 1844 Taastrup; Trap⁴ Tostrup (Taastrup); Gst Taastrup; Trap⁵, Postadr 1972 Tåstrup. – Forleddet er rimeligvis mandsn. glde. Thörstēn. Efterleddet er torp, jfr. indl.

Den kortfattede tolkning angiver nemlig at navnets forled er det gammeldanske mandsnavn *Thörstēn*, medens den ældste kildeform angives som *Thorsterp*, ligesom stort set alle senere kildeformer begynder med *T(h)o(r)s-*. Umiddelbart skulle man jo tro at forleddet var gudenavnet *Thor*, men den mulighed nævnes overhovedet ikke – heller ikke som en umulighed. Der er altså et eller andet usagt ved tolkningen – en præmis der er styrende for netop navneforskerens valg af tolkning. Hér er dermed tale om en fortolkning i henhold til min definition ovenfor. Problemet i dette eksempel er, at præmissen² står helt usagt hen og tolkningsudsagnet bliver mildest talt arbitrært i udtryk. Det er jo ikke så sært at glade amatører får lyst til at prøve lykken i en så tilfældig disciplin. Det er heller ikke så sært at kolleger fra andre fag

² Dvs. at der er tolket i analogi med andre lignende stednavne samt gængse antagelser om *torp*-navnetypen: dels at personnavne er hyppige, og dels at gudenavne ikke indgår i denne navnetype.

synes at stednavneforskningen virker utilgængelig så vel som diffus når man ikke kan slutte sig til resultatet ud fra mellemregningerne.

Problemet kan blive endnu mere udtalt i sprogskifteområder, især hvor sprogskiftet er mellem nært eller relativt nært beslægtede sprog. Er eksempelvis det shetlandske *Brae* i Delting og på øen Foula et oprindeligt sammensat nordisk stednavn **Breiðeið* 'Den bredagtige landtange' eller et usammensat skotsk navn dannet til substantivet *brae* 'bakkeskråning'?

BRAE [bre:], Delting: 357683. Brae 1860–1954, Northbrae 1860–88, Midbrae 1890 (Midtown 1869), Southbrae (now Newport) 1869.
Breið-eið, from breiðr, wide.
[...]

BRAE [bre:], Foula: 972387.
See p. 79.

Da der kun er sene 1900-tals kildeformer på navnet *Brae*, ville det være nærliggende at tolke navnene som af skotsk ophav, men faktisk omtales de altid som værende af nordisk oprindelse – hvorfor? I hovedsagen skyldes denne fortolkning nok den topografiske placering for *Brae* i Delting (se figur 2a), som er beliggende ved en meget markant landtange. Her har den tolkende navneforsker altså bevæget sig uden for den rent sproglige sfære og set på topografien i tolkningssituationen. Dette er en helt valid måde at tolke på, men det kunne godt have været nævnt at tolkningen baserede sig på navneforskerens opfattelse af de topografiske forhold. Går vi til *Brae* på øen Foula, der i kraft af referencen tilbage til *Brae* i Delting, tolkes på samme sæt, ser vi at navnebæreren har en anden beliggenhed. Der er godt nok en meget bredagtig udposning på øen lige der hvor *Brae* er beliggende (se figur 2b), men er det af en type som ville motivere et navn på gammelnorsk *eið*? Egentlig kunne et skotsk ophav være mere naturligt, især med tanke på at navnet nærmest ikke er belagt inden *Brae* på Foulas omtale i John Stewarts *Shetland Place-Names*. Men alligevel ser man kun den rene norrøne tolkning anført for *Brae* på Foula (via tolkningen for *Brae* i Delting) uden nogen forklaring på hvorfor.

Det der mangler her, er altså at navneforskerne spiller med åbne kort og klart angiver *motivationen* bag en stednavnetolkning – baserer tolkningen sig på tolkningsmæssige traditioner/tolkningsmæssige dogmer (som for *Tåstrup* efter tesen at gudenavne ikke kan indgå i

torp-navne, og at personnavne er hyppige som forled i denne navnety-navnetytype)? Skyldes tolkningen en slutning i analogi med et eller flere kendte ek-

Figur 2. Eksemplet *Brae* fra hhv. Delting (2a) og Foula (2b) på Shetland.

sempler med samme nutidige form (*Tåstrup* igen med *Høje Tåstrups* ældste kildeform *Thorstinstorp*, og *Brae* på Foula med sin navnesøster i Delting på det shetlandske Mainland som ledestjerner for tolkningen) – eller skeler man til de faktiske forhold i, på og omkring den navnebærende lokalitet?

At navneforskeren gør opmærksom på hvad der motiverer vedvedkommende til at tolke et bestemt navn på en bestemt måde, er hverken noget der behøver at koste mange ekstra ord, endsige noget der trækker ned i vedkommendes tolkningsformåen. Så hvorfor ikke gøre alvor af sagen og gøre dette til en fast del af tolkningen? Hvis vi gør, vil vore forskningsresultater ikke alene være nemmere at gennemskue, de vil også få større forskningsmæssig validitet – intet skjult, intet hemmeligt.

Konkluderende bemærkninger

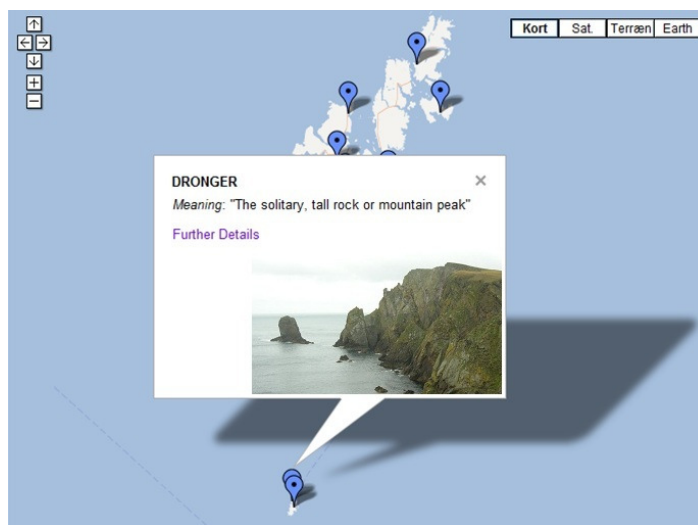
Hvis det er så godt at deklarere hvordan man har tolket, hvorfor er det så ikke blevet indskrevet i tolkningstraditionen? Det korte svar er: Det vides ikke. Det må åbenbart have været anset for at være unødvendigt – man har antaget at læseren kunne gennemskue tolkningspræmisserne. Herudover var der især tidligt i det 20. århundrede et pladsmæssigt problem – man skulle nødig bruge for meget papir i trykningen. I tillæg anføres også ofte det argument at man ikke skal tale ned til læseren, hvorfor man derfor ofte vælger ikke at gøre opmærksom på åbenlyse ting, som at *dal* betyder en 'sænkning i terrænet'. Men hvis man så samtidig ikke beskriver hvad der ikke er åbenlyst ved en tolkning, så efterlades læseren med manglende forståelse af stednavnet og sikkert også følelsen af dumhed. Hertil kan også anføres at stednavnetolkninger bliver unødigt gentagende og enslydende hvis man altid skal gøre opmærksom på hvorfor man har tolket som man har.

Jeg har større eller mindre grad af forståelse for ovenstående argumenter, men uanset hvordan man vender og drejer det, bør det man kan kalde en 'tolkningsdeklaration' stå opført ved hvert tolket navn – det behøver bare ikke at vises for alle, kun for dem der søger netop denne information. Og hvordan kan man så muliggøre dette? Ved at tolke stednavne i et digitalt medie – database eller xml-datasæt, hvor tolkningsdeklarationen står anført i et separat felt der kan aktiveres i visningen alt efter om man ønsker at vide hvorfor en tolkning ser ud som den gør (se figur 3 og 4).

Ved at benytte sig af de muligheder digitale medier har for at gemme data i adskilte felter kan man vise netop de data man mener, er nødvendige for kommunikation af stednavne, deres tolkning og betydning til forskellige interessegrupper. Skruer man datasættet smart nok sammen kan man anvende den samme stednavneartikel til både rent navneforskningsmæssige formål så vel som formidling til ikke-

fagfæller og i ikke-faglige sammenhænge. Og samtidig er det muligt at deklarere sin forskning på alle mulige måder, om det ønskes – ikke blot på det rent tolkningsmæssige plan, men også eksempelvis om ens kildeakribi er god nok, ved at kunne linke til de faktiske kilder man har hentet sine kildeformer i, m.m.

Mulighederne ligger for vore fødder, det er blot at gå i gang med at eksperimentere med det bedste format. Og resultatet vil uden tvivl være til alles fordel, ikke blot os navneforskere!

Figur 3. Eksempel på databasegenererede stednavnedata. I eksemplet *Dronger* vises blot selve navnet og navnets samlede betydning. Linket 'Further details' giver mulighed for at se alt vedrørende stednavnet, inklusive tolkningsbegrundelse, se figur 4.

Hjaltland Network
 Mapping Viking Age Shetland

Dronger

NGR: HZ 205 737
 Type: Place-name
 Locality type: Land feature, hill

Source language: Old Norse
 Source language determination: Remnant of Old Norse nominative singular declension
 Formation type: uncompounded

Generic: Old Norse *drangr*, m. 'solitary, tall rock or mountain peak' (Norrøn Ordbok 1975, p. 78)

Interpretation: Derives from Old Norse *drangr*, m. 'solitary, tall rock or mountain peak'
 Name meaning: "The solitary, tall rock or mountain peak"

Interpretation sources: P. Gammeltoft, 2011: **HN-pilot**.

Figur 4. Endnu et eksempel på databasegenererede stednavnedata. Her vises det samlede datasæt for stednavnet *Dronger*, se også figur 3.

Referencer

- Christensen, Vibeke & John Kousgård Sørensen, 1972: Stednavneforskning 1. København.
- Danmarks Stednavne 1–. København, 1922–.
- Hjaltland Network, Mapping Viking Age Shetland: www.hjaltlandnetwork.com
- Jørgensen, Bent, 2008: Danske stednavne. København.
- Onomastics.org: www.onomastics.org
- Stewart, John, 1987: Shetland Place-Names. Lerwick.

Summary

Open interpretations – An attempt at labelling how place-name are interpreted

All place-name researchers have most probably experienced that colleagues from other disciplines and non-experts either do not understand what a place-name interpretation actually means – or simply misinterpret the interpretation. Some users of place-name interpretations also seem to think that name researchers' interpretations are so random, unsystematic or inapplicable to their own ideas about place-names that they find their own suggestions equally credible. How do we avoid such misunderstandings of place-name interpretations? By establishing a way of communicating the principles behind a given place-name interpretation – in other words: by labelling how the place-name has been interpreted!

Central to this article is the question of how to interpret and not least communicate place-name interpretations to other academic users as well as non-academic? Only by playing with an open hand as to how place-name interpretations are carried out can we ensure that an interpretation can be understood and that the level of certainty, or rather the opposite, is visible. In other words: how do we communicate which interpretations are genuinely linguistically and historically based interpretations and which interpretations are rather based on a set of established views and probabilities?

Peder Gammeltoft
 Nordisk Forskningsinstitut, Københavns Universitet
gammelt@hum.ku.dk

NORNA-förlaget
Box 135
SE-751 04 UPPSALA
Sweden

Distribution:
Swedish Science Press
Box 118
SE-751 04 UPPSALA
Sweden
Telefon: +46 18-36 55 66
Telefax: +46 18-36 52 77
info@ssp.nu

Nordiska samarbetskommittén för namnforskning (NORNA)
Terhi Ainiala
Finska, finskugriska och nordiska institutionen PB 3
Fabiansgatan 33
FI-00014 HELSINGFORS UNIVERSITET
Finland
terhi.ainiala@helsinki.fi

ISSN 0346-6728
ISBN 978-91-7276-090-5 [bind 1]
ISBN 978-91-7276-091-2 [bind 2]